

[Juul-Madsen.]

processen går hastigere i det moderne samfund end i det samfund, vi havde for bare 10 år siden.

Jeg har den opfattelse, at når man tapper dette erhvervsliv for kapital, både ved at man tapper de folk, der indskyder kapital, og ved at man tapper de folk, der ejer erhvervsvirksomhederne — og det var ikke mig, der talte specielt om landbruget; jeg mener, denne lovgivning nok så hårdt rammer industrien og handelen og anden form for erhvervsliv, som den rammer landbruget — så bliver resultatet af denne udvikling, at han, som man netop fra venstre side i salen ønsker at kalde den lille mand, er den, der bliver sorteper, mens det er de egentlig velhavende, som jo altid klarer sig, og de store aktieselskaber og de udenlandske koncerner, der kommer ind i billedet, hver gang den almindelige borger må give op.

Derfor kan erhvervslivet godt være stærkt, men det får altså ikke den brede sammensætning og hviler ikke med sit kapitalgrundlag på den bredde i befolkningen, som f. eks. det konservative folkeparti ønsker. Det er vel nok dér, hovedforskellen mellem den ærede finansminister og mig ligger. Når ministeren siger: ja men det er jo kun beskedne ændringer, så må jeg tilføje: ja, hvis vi ser på de 45 mill. kr., og hvis det blev ved det, hr. minister. Men hensigten med forslaget er jo ikke, at det skal være beskedne ændringer. Hensigten med forslaget er, at fremtidige stigninger hårdt og kontant skal angribes i forbindelse med hvert eneste salg, der finder sted af fast ejendom her i landet. Og jeg må stadig understrege, at det er jo ikke spekulanter, vi taler om.

Jeg har gennem mange år haft lidt med erhvervslivet at gøre på forskellige felter. Jeg ved, at de største beslutninger, som almindelige mennesker skal træffe, det er, når de skal købe en erhvervsvirksomhed, skal etablere sig, når de eventuelt skal udvide den, og når de engang skal afhænde den på grund af sygdom eller alderdom. Jeg ved, at hele deres liv, deres opsparing og deres tilværelse er knyttet til disse virksomheder. Jeg ved også, at hvis man på et tidspunkt, hvor man i øvrigt tilgodeser alle andre borgere her i landet, fratager dem

muligheden for en rimelig kapitalfortjeneste ved salg af deres erhvervsvirksomhed, så skaber man så utåleligt et grundlag for dansk erhvervsliv her i landet, at det bliver endnu sværere, end det er i dag — for det er allerede svært — at få den dygtige og den flittige og den engagerede ungdom til med tilstrækkelig styrke at gå ind i det erhvervsliv.

Derfor betragter jeg ministerens forslag som farligt, og jeg synes stadig, det er helt fantastisk, at brandtomten skal beskattes, at man griber ind på et område som ekspropriationer og fredningsrestatninger, hvor der er fred og ro, og hvor der kun er tale om direkte indgreb fra det offentliges side, og vil genskabe forhold, som var af en sådan karakter, at man afskaffede dem.

Må jeg sige til allersidst for at slutte med den af hr. Ømann så ønskede parcellussag: jeg var medlem af folketinget, da vi afskaffede kapitalvindingsafgiften for parcellusejere. Det var der en ganske bestemt grund til at vi gjorde og en ganske bestemt grund til, at socialdemokratiet var enig med os andre, der i mange år har kæmpet for det. Der var den grund, at med den kapitalvindingsskat, vi havde, og den 14. almindelige vurdering, der var i sigte, ville man opnå sådanne tilstande, at ingen parcellusejer her i landet, som på grund af forflyttelse eller på grund af alderdom eller af andre grunde ønskede at flytte fra en by til en anden, kunne sælge sit parcelhus og med de penge, der var tilbage, gå ud i en anden by og købe et tilsvarende parcelhus. Derfor afskaffede vi kapitalvindingsskatten på parcellusejere, og derfor bør den ingen sinde genindføres.

Jens Foged: Når hr. Ømann fortæller om de meget store stigninger fra den 13. til den 14. almindelige vurdering, så er det naturligvis rigtigt, at der er disse store stigninger, men disse stigninger omfatter både investeringer — i meget, meget stor udstrækning — og inflation. Der er derfor ikke noget utroligt i, at man konstaterer, at landet har meget, meget større værdier efter 4 års forløb. Det er der ikke noget utroligt i, og sådan bør det også være, heldigvis.

Hr. Ømann var så venlig at kalde forslagene forenklinger. Ganske vist var forsigtigheden så stor, han tilføjede, at han hermed